

Adhyatma Ramayana Balakandam

——
अध्यात्मरामायणे बालकाण्डम्

——
Document Information

Text title : Adhyatma Ramayana bAlakANDam

File name : adhyaatmaRamBal.itx

Category : adhyAtmarAmAyaNa, raama

Location : doc_raama

Author : Traditional

Transliterated by : Nagaraj Balijepalli <nagaraj at iastate.edu>

Proofread by : Nagaraj Balijepalli, Sunder Httangadi, PSA Easwaran, ahimsasoldier

Latest update : July 22, 2006, April 28, 2025

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

April 28, 2025

sanskritdocuments.org

Adhyatma Ramayana Balakandam

अध्यात्मरामायणे बालकाण्डम्

॥ राम लुट्यम् ॥

यः पृथिवीभरवारणाय द्विविज्ञैः सम्प्रार्थितश्चिन्मयः
सञ्जातः पृथिवीतले रविकुले मायामनुष्योऽव्ययः ।
निश्चक्रं उत्तराक्षसः पुनरगाद् ब्रह्मत्वमाद्यं स्थिरां
कीर्तिं पापहरां विधाय जगतां तं जानकीशं भजे ॥ १ ॥

विश्वोद्भवस्थितिलयाद्विषु डेतुमेकं
मायाश्रयं विगतमायमयिन्त्यमूर्तिम् ।
आनन्दसान्द्रममलं निजबोधवृषं
सीतापतिं विदिततत्त्वमलं नमामि ॥ २ ॥

पठन्ति ये नित्यमनन्ययेतसः
शृण्वन्ति याध्यात्मिकसङ्घितं शुभम् ।
रामायणं सर्वपुराणसंमतं
निर्धूतपापा हरिमेव यान्ति ते ॥ ३ ॥

अध्यात्मरामायणमेव नित्यं
पठेद्यदीच्छेद्भवबन्धमुक्तिम् ।
गवां सदस्रायुतकोटिदानात्
कुलं लभेद्यः शृणुयात्स नित्यम् ॥ ४ ॥

पुरारिगिरिसम्भूता श्रीरामार्णवसङ्गता ।
अध्यात्मरामगङ्गेयं पुनाति भुवनत्रयम् ॥ ५ ॥

कैलासाग्रे कदाचिद्रविशतविमले मन्दिरे रत्नपीठे
संविष्टे ध्याननिष्ठे त्रिनयनमलयं सेवितं सिद्धसन्धैः ।
देवी वामाङ्कुसस्था गिरिवरतनया पार्वती भक्तिनम्रा
प्राडेहं देवमीशं सकलमलहरं वाक्यमानन्दकन्दम् ॥ ६ ॥

पार्वत्युवाच

नमोऽस्तु ते देव जगन्निवास
सर्वात्मदृक् त्वं परमेश्वरोऽसि ।
पृच्छामि तत्त्वं पुरुषोत्तमस्य
सनातनं त्वं य सनातनोऽसि ॥ ७ ॥

गोथं यद्यत्यन्तमनन्यवाच्यं
वदन्ति भक्तोषु मखानुभावाः ।
तद्यथ्युलोऽलं तव देव भक्ता
प्रियोऽसि मे त्वं वद यत्तु पृष्टम् ॥ ८ ॥

ज्ञानं सविज्ञानमथानुभक्तिवैराग्ययुक्तं
य मितं विभास्वत् ।
जानाम्यलं योषिदपि त्वदुक्तं
यथा तथा भ्रूढि तरन्ति येन ॥ ९ ॥

पृच्छामि यान्यथ्य परं रलस्यं
तदेव यात्रे वद वासिजाक्ष ।
श्रीरामथन्द्रेऽभिललोऽसारे
भक्तिर्दृढा नौर्भवति प्रसिद्धा ॥ १० ॥

भक्तिः प्रसिद्धा भवमोक्षलाय
नान्यत्ततः साधनमस्ति डिङ्गित् ।
तथापि लृत्संशयबन्धनं मे
विभेत्तुमर्लस्यमलोक्तिभिस्त्वम् ॥ ११ ॥

वदन्ति रामं परमेकमाधं
निरस्तमायागुणसम्प्रवालम् ।
भजन्ति थालर्निशमप्रमत्ताः
परं पदं यान्ति तथैव सिद्धाः ॥ १२ ॥

वदन्ति डेयित्परमोऽपि रामः
स्वाविधया संवृतमात्मसङ्गम् ।
जानाति नात्मानमतः परेण
सम्भोधितो वेद परात्मतत्त्वम् ॥ १३ ॥

यदि स्म जानाति कुतो विलापः

सीताकृतेऽनेन कृतः परेषा ।
जानाति नैवं यदि केन सेव्यः
समो हि सर्वैरपि ज्वज्जतैः ॥ १४ ॥

अत्रोत्तरं किं विदितं भवद्भिः
तद्भ्रूत मे संशयमेदि वाक्यम् ॥ १५ ॥

श्रीमडादेव उवाच
धन्यासि भक्तासि परात्मनस्त्वं
यज्ज्ञातुमिच्छा तव रामतत्त्वम् ।
पुरा न केनाप्यभियोदितोऽहं
वक्तुं रडस्यं परमं निगूढम् ॥ १६ ॥

त्वयाद्ये भक्त्या परिनीदितोऽहं
वक्ष्ये नमस्कृत्य रघूत्तमं ते ।
रामः परात्मा प्रकृतेरनादि-
रानन्द ऐकः पुरुषोत्तमो हि ॥ १७ ॥

स्वमायया कृत्स्नमिदं हि सृष्ट्वा
नभोवदन्तर्भङ्गिरास्थितो यः ।
सर्वान्तरस्थोऽपि निगूढ आत्मा
स्वमायया सृष्टमिदं विश्वे ॥ १८ ॥

जगन्ति नित्यं परितो भ्रमन्ति
यत्सन्निधौ शुम्भकलोडवद्वि ।
येतन्न जानन्ति विमूढचित्ताः
स्वाविद्यया संवृतमानसा ये ॥ १९ ॥

स्वाज्ञानमप्यात्मनि शुद्धबुद्धे
स्वारोपयन्तीह निरस्तभाये ।
संसारमेवानुसरन्ति ते वै
पुत्रादिसक्ताः पुरुकर्मयुक्ताः ॥ २० ॥

जानन्ति नैवं लुप्तये स्थितं वै
यामीकरं कण्ठगतं यथाज्ञाः ।
यथाऽप्रकाशो न तु विद्यते रवौ
ज्योतिःस्वभावे परमेश्वरे तथा ।

विशुद्धविज्ञानघने रघूत्तमेऽविद्या
कथं स्यात्परतः परात्मनि ॥ २१ ॥

यथा छि याक्ष्णा भ्रमता गृहादिकं
विनष्टदृष्टेर्भ्रमतीव दृश्यते ।
तथैव देहेन्द्रियकर्तुरात्मनः
कृते परेऽध्यस्य जनो विमुच्यति ॥ २२ ॥

नाडो न रात्रिः सवितुर्यथा भवेत्
प्रकाशशुपाव्यभिरारतः क्वचित् ।
ज्ञानं तथाज्ञानमिदं द्वयं हरौ
रामे कथं स्थास्यति शुद्धचिद्धने ॥ २३ ॥

तस्मात्परानन्दमये रघूत्तमे
विज्ञानरूपे छि न विद्यते तमः ।
अज्ञानसाक्षिण्यरविन्दलोचने
मायाश्रयत्वान्न छि मोडकारणम् ॥ २४ ॥

अत्र ते कथयिष्यामि रडस्यमपि दुर्लभम् ।
सीताराममरुत्सूनुसंवादं मोक्षसाधनम् ॥ २५ ॥

पुरा रामायणे रामे रावणं देवकण्ठकम् ।
उत्वा रणे रणश्लाघी सपुत्रभलवाहनम् ॥ २६ ॥

सीतया सड सुग्रीवलक्ष्मणाल्यां समन्वितः ।
अयोध्यामगमद्रामो हनूमत्प्रमुणैर्वृतः ॥ २७ ॥

अभिषिक्तः परिवृतो वसिष्ठाद्यैर्महात्मभिः ।
सिंहासने समासीनः कोटिसूर्यसमप्रभः ॥ २८ ॥

दृष्ट्वा तदा हनूमन्तं प्राञ्जलिं पुरतः स्थितम् ।
कृतकार्यं निराकाङ्क्षं ज्ञानापेक्षं मलामतिम् ॥ २९ ॥

रामः सीतामुवाचेदं ब्रूहि तत्त्वं हनूमते ।
निष्ठलमधोऽयं ज्ञानस्य पात्रं नो नित्यभक्तिमान् ॥ ३० ॥

तथेति जानकी प्राड तत्त्वं रामस्य निश्चितम् ।
हनूमते प्रपन्नाय सीता लोकविमोहिनी ॥ ३१ ॥

सीतोवाय

रामं विद्धि परं ब्रह्म सख्यिदानन्दमद्भयम् ।

सर्वोपाधिविनिर्मुक्तं सत्तामात्रमगोचरम् ॥ ३२ ॥

आनन्दं निर्मलं शान्तं निर्विकारं निरञ्जनम् ।

सर्वव्यापिनमात्मानं स्वप्रकाशमकल्मषम् ॥ ३३ ॥

मां विद्धि मूलप्रकृतिं सर्गस्थित्यन्तकारिणीम् ।

तस्य सन्निधिमन्त्रेण सृजामीदमतन्द्रिता ॥ ३४ ॥

तत्सान्निध्यान्मया सृष्टं तस्मिन्नारोप्यतेऽबुधैः ।

अयोध्यानगरे जन्म रघुवंशेऽतिनिर्मले ॥ ३५ ॥

विश्वामित्रसहायत्वं मध्वसंरक्षणं ततः ।

अडल्याशापशमनं चापत्न्युगो महेशितुः ॥ ३६ ॥

मत्पाणिग्रहणं पश्चाद्भार्गवस्य मद्दक्षयः ।

अयोध्यानगरे वासो मया द्वादशवार्षिकः ॥ ३७ ॥

दण्डकारण्यगमनं विराधवध एव य ।

मायामारीचमरणं मायासीतालुतिस्तथा ॥ ३८ ॥

जटायुषो मोक्षलाभः कबन्धस्य तथैव य ।

शबर्याः पूजनं पश्चात्सुग्रीवेण समागमः ॥ ३९ ॥

वालिनश्च वधः पश्चात्सीतान्वेषणमेव य ।

सेतुबन्धश्च जलधौ लङ्कायाश्च निरोधनम् ॥ ४० ॥

रावणस्य वधो युद्धे सपुत्रस्य दुरात्मनः ।

विभीषणे राज्यदानं पुष्पकेण मया सह ॥ ४१ ॥

अयोध्यागमनं पश्चाद्राज्ये रामाभिषेचनम् ।

एवमादीनि कर्माणि भवैवायस्मिन्निवृत्तान्यपि

आरोपयन्ति रामेऽस्मिन्निर्विकारेऽभिलात्मनि ॥ ४२ ॥

रामो न गच्छति न तिष्ठति नानुशोचत्येताङ्गङ्गते

त्यजति नो न करोति किञ्चित् ।

आनन्दमूर्तिरथलः परिलामडीनो

मायागुणाननुगतो हि तथा विभाति ॥ ४३ ॥

ततो रामः स्वयं प्राड उन्मन्तमुपस्थितम् ।
 शृणु तत्त्वं प्रवक्ष्यामि ह्यात्मानात्मपरात्मनाम् ॥ ४४ ॥
 आकाशस्य यथा भेदस्त्रिविधो दृश्यते मडान् ।
 जलाशये मडाकाशस्तदवच्छिन्नं अवे छि ।
 प्रतिबिम्बाप्यमपरं दृश्यते त्रिविधं नभः ॥ ४५ ॥
 बुद्ध्यवच्छिन्नयैतन्यमेकं पूर्णमथापरम् ।
 आभासस्तत्परं बिम्बभूतमेवं त्रिधा चितिः ॥ ४६ ॥
 साभासबुद्धेः कर्तृत्वमविच्छिन्नेऽविकारिणि ।
 साक्षिण्यारोप्यते भ्रान्त्या श्रुत्वं य तथा बुधैः ॥ ४७ ॥
 आभासस्तु मृषा बुद्धिरविधाकार्यमुच्यते ।
 अविच्छिन्नं तु तद्ब्रह्म विच्छेदस्तु विकल्पतः ॥ ४८ ॥
 अविच्छिन्नस्य पूर्णेन ऐकत्वं प्रतिपाद्यते ।
 तत्त्वमस्याद्विवाक्यैश्च साभासस्याडमस्तथा ॥ ४९ ॥
 अक्षयज्ञानं यदोत्पन्नं मडावाक्येन यात्मनोः ।
 तदाऽविधा स्वकार्यैश्च नश्यत्येव न संशयः ॥ ५० ॥
 अतद्विज्ञाय मद्भक्तो मद्भावायोपपद्यते ।
 मद्भक्तिविभुभानां छि शास्त्रगर्तेषु मुख्यताम् ।
 न ज्ञानं न य मोक्षः स्यात्तेषां जन्मशतैरपि ॥ ५१ ॥
 छंदं रडस्यं लृढयं ममात्मनो
 मयैव साक्षात्क्षितं तवानघ ।
 मद्भक्तिहीनाय शहाय न त्वया
 दातव्यमैन्द्रादपि राज्यतोऽधिकम् ॥ ५२ ॥
 श्रीमडादेव उवाच
 अततोऽभिहितं देवि श्रीरामलृढयं मया ।
 अतिगुह्यतमं लृढं पवित्रं पापशोधनम् ॥ ५३ ॥
 साक्षाद्रामेण कथितं सर्ववेदान्तसङ्गुहम् ।
 यः पठेत्सततं भक्त्या स मुक्तो नात्र संशयः ॥ ५४ ॥
 ब्रह्महत्यादि पापानि बहुजन्मार्जितान्यपि ।

નશ્યન્ત્યેવ ન સન્દેહો રામસ્ય વચનં યથા ॥ ૫૫ ॥

યોઽતિભ્રષ્ટોઽતિપાપી પરધનપરદારેષુ નિત્યોદ્યતો વા
સ્તેથી બ્રહ્મદામાતાપિતૃવધનિરતો યોગિવૃન્દાપકારી
યઃ સમ્પૂજ્યાભિરામં પઠતિ ચ હૃદયં રામચન્દ્રસ્ય ભક્ત્યા
યોગીન્દ્રૈરાખ્યલભ્યં પદમિહ લભતે સર્વદેવૈઃ સ પૂજ્યમ્ ॥ ૫૬ ॥

ઇતિ શ્રીમદધ્યાત્મરામાયણે ઉમામહેશ્વરસંવાદે બાલકાણ્ડે
શ્રીરામહૃદયં નામ પ્રથમઃ સર્ગઃ ॥ ૧ ॥

॥ દ્વિતીયઃ સર્ગઃ ॥

પાર્વત્યુવાચ

ધન્યાસ્મ્યનુગૃહીતાસ્મિ કૃતાર્થાસ્મિ જગત્પ્રભો ।
વિચ્છિન્નો મેઽતિસન્દેહગ્રન્થિર્ભવદનુગ્રહાત્ ॥ ૧ ॥

ત્વન્મુખાદ્ભવિતં રામતત્વામૃતરસાયનમ્ ।
પિબન્ત્યા મે મનો દેવ ન તૃપ્યતિ ભવાપહમ્ ॥ ૨ ॥

શ્રીરામસ્ય કથા ત્વત્તઃ શ્રુતા સંક્લેપતો મયા ।
ઇદાનીં શ્રોતુમિચ્છામિ વિસ્તરેણ સ્ફુટાક્ષરમ્ ॥ ૩ ॥

શ્રીમહાદેવ ઉવાચ

શૃણુ દેવિ પ્રવક્ષ્યામિ ગુહ્યાદ્ગુહ્યતરં મહત્ ।
અધ્યાત્મરામચરિતં રામેણોક્તં પુરા મમ ॥ ૪ ॥
તદદ્ય કથયિષ્યામિ શૃણુ તાપત્રયાપહમ્ ।
યચ્છૃત્વા મુચ્યતે જન્તુરજ્ઞાનોત્થમહાભયાત્ ।
પ્રાપ્નોતિ પરમામૃદ્ધિમ્ દીર્ઘાયુઃ પુત્રસન્તતિમ્ ॥ ૫ ॥

ભૂમિભરિણ મગ્ના દશવદનમુખાશેષરક્ષોગણાનાં
ધૃત્વા ગોરૂપમાદૌ દિવિજમુનિજનૈઃ સાકમબ્જાસનસ્ય ।
ગત્વા લોકં રુદન્તી વ્યસનમુપગતં બ્રહ્મણો પ્રાહ સર્વં
બ્રહ્મા ધ્યાત્વા મુહૂર્તં સકલમપિ હૃદાવેદશેષાત્મકત્વાત્ ॥ ૬ ॥

તસ્માત્ક્ષીરસમુદ્રતીરમગમદ્ બ્રહ્માથ દેવૈર્વૃતો
દેવ્યા ચાખિલલોકહૃત્થમજરં સર્વજામીશં હરિમ્ ।

अस्तौषीश्छुतिसिद्धनिर्मलपटैः स्तोत्रैः पुराणोद्भवैः
भक्त्या गद्गदया गिरातिविमलैरानन्दभाष्यैर्वृतः ॥ ७ ॥

ततः स्फुरत्सलस्रांशुसलस्रसदृशप्रभः ।
आविरासीद्धरिः प्राच्यां दिशां व्यपनय-स्तमः ॥ ८ ॥

कथञ्चिद्दृष्टवान् ब्रह्मा दृष्टशर्मकृतात्मनाम् ।
धन्वनीवप्रतीकाशं स्मितास्थं पद्मलोचनम् ॥ ९ ॥

किरीटलारकेयूरकुण्डलैः कटकदिग्भिः ।
विभ्राजमानं श्रीवत्सकौस्तुभप्रभयान्वितम् ॥ १० ॥

स्तुवद्भिः सनकाद्यैश्च पार्षदैः परिवेष्टितम् ।
शङ्खयकगदापद्मवनमालाविराजितम् ॥ ११ ॥

स्वर्णयज्ञोपवीतेन स्वर्णवर्णाम्बरेण च ।
श्रिया भूम्या च सङ्घितं गरुडोपरि संस्थितम् ॥ १२ ॥

उर्ध्वगद्गदया वाचा स्तोतुं समुपयकमे ॥ १३ ॥

ब्रह्मोवाच

नतोऽस्मि ते पदं देव प्राणबुद्धीन्द्रियात्मभिः ।
यश्चिन्त्यते कर्मपाशाद्धृदि नित्यं मुमुक्षुभिः ॥ १४ ॥

मायया गुणमय्या त्वं सृजस्वयसि लुम्पसि ।
जगत्तेन न ते लेप आनन्दानुभवान्मनः ॥ १५ ॥

तथा शुद्धिर्न दृष्टानां दानाध्ययनकर्मभिः ।
शुद्धात्मता ते यशसि सदा भक्तिमतां यथा ॥ १६ ॥

अतस्तवाङ्घ्रिर्मे दृष्टश्चित्तदोषापनुत्तये ।
सद्योऽन्तर्दृष्टये नित्यं मुनिभिः सात्वतैर्वृतः ॥ १७ ॥

ब्रह्माद्यैः स्वार्थसिद्ध्यर्थमस्माभिः पूर्वसेवितः ।
अपरोक्षानुभूत्यर्थं ज्ञानिभिर्दृष्टि भावितः ॥ १८ ॥

तवाङ्घ्रिपूजानिर्मात्यतुलसीमालया विभो ।
स्पर्धते वक्षसि पदं लब्ध्वापि श्रीः सपत्नित् ॥ १९ ॥

अतस्तवत्यागभक्त्यु तव भक्तिः श्रियोऽधिका ।
भक्तिमेवाभिवाञ्छन्ति त्वद्भक्ताः सारवेदिनः ॥ २० ॥

અતસ્ત્વત્પાદકમલે ભક્તિરેવ સદાસ્તુ મે ।
 સંસારાડડમયતમાનાં ભેષજં ભક્તિરેવ તે ॥ ૨૧ ॥
 ઇતિ બ્રુવન્તં બ્રહ્માણં બભાષે ભગવાન્ હરિઃ ।
 કિં કરોમીતિ તં વેદાઃ પ્રત્યુવાચ્યાતિહર્ષિતઃ ॥ ૨૨ ॥
 ભગવન્ રાવણો નામ પૌલસ્ત્યતનયો મહાન્ ।
 રાક્ષસાનામધિપતિર્મદ્તવરદર્પિતઃ ॥ ૨૩ ॥
 ત્રિલોકી લોકપાલાન્શ્ચ બાધતે વિશ્વબાધકઃ ।
 માનુષેણ મૃતિસ્તસ્ય મયા કલ્યાણ કલ્પિતા ॥ ૨૪ ॥
 અતસ્ત્વં માનુષો ભૂત્વા જહિ દેવરિપું પ્રભો ॥ ૨૫ ॥
 શ્રીભગવાનુવાચ
 કશ્યપસ્ય વરો દત્તસ્તપસ્યા તોષિતેન મે ।
 યાચિતઃ પુત્રભાવાય તથેત્યડગીકૃતં મયા ।
 સ ઇદાનીં દશરથો ભૂત્વા તિષ્ઠતિ ભૂતલે ॥ ૨૬ ॥
 તસ્યાહં પુત્રતામેત્ય કૌસલ્યાયાં શુભે દિને ।
 ચતુર્ધાડડત્માનમેવાહં સૃજામીતરયોઃ પૃથક્ ॥ ૨૭ ॥
 યોગમાયાપિ સીતેતિ જનકસ્ય ગૃહે તદા ।
 ઉત્પત્સ્યતે તયા સાર્ધં સર્વં સમ્પાદયામ્યહમ્ ।
 ઇત્યુક્ત્વાન્તર્દષે વિષ્ણુર્બ્રહ્મા દેવાનથાબ્રવીત્ ॥ ૨૮ ॥
 બ્રહ્મોવાચ
 વિષ્ણુર્માનુષરૂપેણ ભવિષ્યતિ રઘોઃ કુલે ॥ ૨૯ ॥
 યૂયં સૃજધ્વં સર્વેડપિ વાનરેષ્વંશસમ્ભવાન્ ।
 વિષ્ણોઃ સહાયં કુરુત યાવત્સ્થાસ્યતિ ભૂતલે ॥ ૩૦ ॥
 ઇતિ દેવાન્ સમાદિશ્ય સમાશ્વાસ્ય ચ મેદિનીમ્ ।
 યયૌ બ્રહ્મા સ્વભવનં વિજ્વરઃ સુખમાસ્થિતઃ ॥ ૩૧ ॥
 દેવાશ્ચ સર્વે હરિરૂપધારિણઃ
 સ્થિતાઃ સહાયાર્થમિતસ્તતો હરેઃ ।
 મહાબલાઃ પર્વતવૃક્ષયોધિનઃ

प्रतीक्षमाणा भगवन्तमीश्वरम् ॥ ३२ ॥

एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे

बालकाण्डे द्वितीयः सर्गः ॥ २ ॥

॥ तृतीयः सर्गः ॥

श्रीमहादेव उवाच

अथ राजा दशरथः श्रीमान् सत्यपरायणः ।

अयोध्याधिपतिर्वीरः सर्वलोकेषु विश्रुतः ॥ १ ॥

सोऽनपत्यत्वदुःखेन पीडितो गुरुमेकदा ।

वसिष्ठे स्वकुलाचार्यमभिविवाद्यैः मम भवति ॥ २ ॥

स्वामिन् पुत्राः कथं मे स्युः सर्वलक्षणलक्षिताः ।

पुत्रहीनस्य मे राज्यं सर्वं दुःखाय कल्पते ॥ ३ ॥

ततोऽब्रवीद्भ्रसिष्ठस्तं भविष्यन्ति सुतास्तव ।

यत्वारः सत्त्वसम्पन्ना लोकपाला एवापराः ॥ ४ ॥

शान्ताभर्तारमानीय ऋष्यशृङ्गं तपोधनम् ।

अस्माभिः सङ्घितः पुत्रकामेष्टिं शीघ्रमाचर ॥ ५ ॥

तथेति मुनिमानीय मन्त्रिभिः सङ्घितः शुचिः ।

यज्ञकर्म समारेभे मुनिभिर्वीतकल्मषैः ॥ ६ ॥

श्रद्धया हूयमानेऽग्नौ तमजाभून्मम प्रभः ।

पायसं स्वर्णापात्रस्थं गृहीत्वोवाच उव्यवाट् ॥ ७ ॥

गृहाण पायसं दिव्यं पुत्रीयं देवनिर्मितम् ।

लप्स्यसे परमात्मानं पुत्रत्वेन न संशयः ॥ ८ ॥

एत्युक्त्वा पायसं दत्त्वा राज्ञे सोऽन्तर्दधेऽनलः ।

ववन्दे मुनिशार्दूलौ राजा लब्धमनोरथः ॥ ९ ॥

वसिष्ठऋष्यशृङ्गाभ्यामनुज्ञातो ददौ उचिः ।

कौसल्यायै सङ्केत्यै अर्धमर्धं प्रयत्नतः ॥ १० ॥

તતઃ સુમિત્રા સમ્પ્રાપ્તા જગૃધુઃ પૌત્રિકં ચરુમ્ ।
 કૌસલ્યા તુ સ્વભાગાર્ધં દદૌ તસ્યૈ મુદાન્વિતા ॥ ૧૧ ॥
 કેકેયી ચ સ્વભાગાર્ધં દદૌ પ્રીતિસમન્વિતા ।
 ઉપભુજ્ય ચરું સર્વાઃ સ્ત્રિયો ગર્ભસમન્વિતાઃ ॥ ૧૨ ॥
 દેવતા ઇવ રેજુસ્તાઃ સ્વભાસા રાજમન્દિરે ।
 દશમે માસિ કૌસલ્યા સુષુવે પુત્રમદ્ભુતમ્ ॥ ૧૩ ॥
 મધુમાસે સિતે પક્ષે નવમ્યાં કર્કટે શુભે ।
 પુનર્વસ્વૃક્ષસહિતે ઉચ્ચસ્યે ગ્રહપચ્ચકે ॥ ૧૪ ॥
 મેષં પૂષણિ સમ્પ્રાપ્તે પુષ્પવૃષ્ટિસમાકુલે ।
 આવિરાસીજજગન્નાથઃ પરમાત્મા સનાતનઃ ॥ ૧૫ ॥
 નીલોત્પલદલશ્યામઃ પીતવાસાશ્ચતુર્ભુજઃ ।
 જલજારુણનેત્રાન્તઃ સ્ફુરત્કુણ્ડલમણ્ડિતઃ ॥ ૧૬ ॥
 સહસ્રાર્કપ્રતીકાશઃ કિરીટી કુઞ્ચિતાલકઃ ।
 શઙ્ખચક્રગદાપદ્મવનમાલાવિરાજિતઃ ॥ ૧૭ ॥
 અનુગ્રહાખ્યહૃત્સ્યેન્દુસૂચકસ્મિતચન્દ્રિકઃ ।
 કરુણારસસમ્પૂર્ણવિશાલોત્પલલોચનઃ ।
 શ્રીવત્સહારકેયૂરનૂપુરાદિવિભૂષણઃ ॥ ૧૮ ॥
 દૃષ્ટ્વા તં પરમાત્માનં કૌસલ્યા વિસ્મયાકુલા ।
 હર્ષાશ્રુપૂર્ણનયના નત્વા પ્રાઞ્જલિરબ્રવીત્ ॥ ૧૯ ॥
 કૌસલ્યોવાચ
 દેવદેવ નમસ્તેઽસ્તુ શઙ્ખચક્રગદાધર ।
 પરમાત્માચ્યુતોઽનન્તઃ પૂર્ણસ્ત્વં પુરુષોત્તમઃ ॥ ૨૦ ॥
 વદન્ત્યગોચરં વાચાં બુદ્ધ્યાદીનામતીન્દ્રિયમ્ ।
 ત્વાં વેદવાદિનઃ સત્તામાત્રં જ્ઞાનૈકવિગ્રહમ્ ॥ ૨૧ ॥
 ત્વમેવ માયયા વિશ્વં સૃજસ્યવસિ હન્સિ ચ ।
 સત્વાદિગુણસંયુક્તસ્તુર્યં એવામલઃ સદા ॥ ૨૨ ॥
 કરોષીવ ન કર્તા ત્વં ગચ્છસીવ ન ગચ્છસિ ।
 શ્ણોષિ ન શ્ણોષીવ પશ્યસીવ ન પશ્યસિ ॥ ૨૩ ॥

अप्राणो ह्यमनाः शुद्धं धृत्यादि श्रुतिरब्रवीत् ।
 समः सर्वेषु भूतेषु तिष्ठन्नपि न लक्ष्यसे ॥ २४ ॥
 अज्ञानध्वान्तचित्तानां व्यक्तं येन सुमेधसाम् ।
 जठरे तव दृश्यन्ते ब्रह्माण्डाः परमाणवाः ॥ २५ ॥
 त्वं ममोदरसम्भूतं धृतिं लोकांश्च विदम्बसे ।
 भक्त्येषु पारवश्यं ते दृष्टं मेऽद्य रघूत्तम ॥ २६ ॥
 संसारसागरे मग्ना पतिपुत्रधनादिषु ।
 ब्रह्मामि मायया तेऽद्य पादमूलमुपागता ॥ २७ ॥
 देव त्वद्रूपमेतन्मे सदा तिष्ठतु मानसे ।
 आवृणोतु न मां माया तव विश्वविमोहिनी ॥ २८ ॥
 उपसंहर विश्वात्मन्नदो रूपा मलौकिकम् ।
 दर्शयस्व मडानन्दबालभावं सुकोमलम् ।
 ललितालिङ्गनालापैस्तश्चिष्याम्युत्कटं तमः ॥ २९ ॥
 श्रीभगवानुवाच
 यद्यदिष्टं तवास्त्यम्भ तत्तद्भवतु नान्यथा ॥ ३० ॥
 अहं तु ब्रह्मणा पूर्वं भूमेर्भारिपनुत्तये ।
 प्रार्थितो रावाणं हन्तुं मानुषत्वमुपागतः ॥ ३१ ॥
 त्वया दशरथेनाहं तपसाराधितः पुरा ।
 मत्पुत्रत्वाभिकाङ्क्षिण्या तथा कृतमनिन्दिते ॥ ३२ ॥
 रूपा मेतत्त्वया दृष्टं प्राक्तनं तपसः क्लृप्तम् ।
 मद्दर्शनं विमोक्षाय कल्पते ह्यन्यदुर्लभम् ॥ ३३ ॥
 संवादमावयोर्यस्तु पठेद्वा शृणुयादपि ।
 स याति मम सारूप्यं मरणे मत्स्मृतिं लभेत् ॥ ३४ ॥
 धृत्युक्त्वा मातरं रामो बालो भूत्वा रुरोद ह ।
 बालत्वेऽपीन्द्रनीलाम्बो विशालाक्षोऽतिसुन्दरः ॥ ३५ ॥
 बालारुणप्रतीकाशो लालिताम्बिललोकपः ।
 अथ राजा दशरथः श्रुत्वा पुत्रोद्भवोत्सवम् ।
 आनन्दार्णवमग्नोऽसावाययौ गुरुणा सह ॥ ३६ ॥

रामं राज्ञोवपत्राक्षं दृष्ट्वा लषाश्रुसम्प्लुतः ।
 गुरुणा जतकर्मणि कर्तव्यानि यकार सः ॥ ३७ ॥
 कैकेयी याथ भरतमसूत कमलेक्षणा ।
 सुमित्रायां यमौ जातौ पूर्णेन्दुसदृशाननौ ॥ ३८ ॥
 तदा ग्रामसदस्त्राणि ब्राह्मणोभ्यो मुदा ददौ ।
 सुवर्णानि च रत्नानि वासांसि सुरभीः शुभाः ॥ ३९ ॥
 यस्मिन् रमन्ते मुनयो विद्यया ज्ञानविष्यवे ।
 तं गुरुः प्राड रामेति रमणाद्राम इत्यपि ॥ ४० ॥
 भरणाद्भरतो नाम लक्ष्मणं लक्षणाञ्चितम् ।
 शत्रुघ्नं शत्रुघ्नन्तारमेवं गुरुरभाषत ॥ ४१ ॥
 लक्ष्मणो रामयन्द्रेण शत्रुघ्नो भरतेन च ।
 द्रुद्धीभूय यरन्तौ तौ पायसांशानुसारतः ॥ ४२ ॥
 रामस्तु लक्ष्मणेनाथ विचरन् बाललीलया ।
 रमयामास पितरौ येष्टितैर्मुग्धभाषितैः ॥ ४३ ॥
 भावे स्वर्णमयाश्रत्थपर्णमुक्ताङ्गलप्रभम् ।
 कण्ठे रत्नमणिप्रातमध्यद्वीपिनभाञ्चितम् ॥ ४४ ॥
 कर्णयोः स्वर्णसम्पन्नरत्नार्जुनसटालुकम् ।
 शिञ्जानमणिमञ्जोरकटिसूत्राङ्गद्वैर्वृतम् ॥ ४५ ॥
 स्मितवङ्गत्राल्यदशनमिन्द्रनीलमणिप्रभम् ।
 अङ्गणो रिङ्गमाणं तं तर्णकाननु सर्वतः ।
 दृष्ट्वा दशरथो राजा कौसल्या मुमुद्रे तदा ॥ ४६ ॥
 भोक्ष्यमाणो दशरथो राममेधीति यासकृत् ।
 आह्वयत्यतिदर्शेण प्रेम्णा नायाति लीलया ॥ ४७ ॥
 आनयेति च कौसल्यामाह सा सस्मिता सुतम् ।
 धावत्यपि न शक्नोति स्प्रष्टुं योगिमनोगतिम् ॥ ४८ ॥
 प्रहसन् स्वयमायाति कर्ममाङ्कितपाणिना ।
 किञ्चिद्द्रुहीत्वा क्वलं पुनरेव पलायते ॥ ४९ ॥
 कौसल्या जननी तस्य मासि मासि प्रकुर्वती ।

वायनानि विचित्राणि समलङ्कृत्य राघवम् ॥ ५० ॥
अपूपान् मोदकान् कृत्वा कर्णशङ्खलिकास्तथा ।
कर्णपूरान्श्च विविधान् वर्षवृद्धौ च वायनम् ॥ ५१ ॥
गृहकृत्यं तथा त्यक्तं तस्य थापल्यकारणात् ।
ओकदा रघुनाथोऽसौ गतो मातरमन्तिके ॥ ५२ ॥
भोजनं देहि मे मातर्न श्रुतं कार्यसक्तया ।
ततः क्रोधेन भाण्डानि लगुडेनालनत्तदा ॥ ५३ ॥
शिक्यस्थं पातयामास गव्यं च नवनीतकम् ।
लक्ष्मणाय ददौ रामो भरताय यथाकमम् ॥ ५४ ॥
शत्रुघ्नाय ददौ पश्चाद्दधि दुग्धं तथैव च ।
सूदेन कथिते मात्रे ङास्थं कृत्वा प्रधावति ॥ ५५ ॥
आगतां तां विलोक्याथ ततः सर्वैः पलायितम् ।
कौसल्या धावमानापि प्रस्रमलन्ती पदे पदे ॥ ५६ ॥
रघुनाथं करे धृत्वा किञ्चिन्नोवाय भामिनी ।
बालभावं समाश्रित्य मन्दं मन्दं रुरोद ह ॥ ५७ ॥
ते सर्वे लालिता मात्रा गाढमालिङ्ग्य यत्नतः ।
श्लेषमानन्दसन्धोऽज्जगदानन्दकारकः ॥ ५८ ॥
मायाबालवपुर्धृत्वा रमयामास दम्पती ।
अथ कालेन ते सर्वे कौमारं प्रतिपेदिरे ॥ ५९ ॥
उपनीता वसिष्ठेन सर्वविधाविशारदाः ।
धनुर्वेदे च निरताः सर्वशास्त्रार्थवेदिनः ॥ ६० ॥
बभ्रुवूर्जगतां नाथा लीलया नररूपिणः ।
लक्ष्मणस्तु सदा राममनुगच्छति सादरम् ॥ ६१ ॥
सेव्यसेवकभावेन शत्रुघ्नो भरतं तथा ।
रामश्चापधरो नित्यं तूष्णीभाषान्वितः प्रभुः ॥ ६२ ॥
अश्वाद्भो वनं याति मृगयायै सलक्ष्मणः ।
हत्वा दृष्टमृगान् सर्वान् पित्रे सर्वं न्यवेदयत् ॥ ६३ ॥

प्रातरुत्थाय सुस्नातः पितरावभिवाध य ।
 पौरकार्याणि सर्वाणि करोति विनयान्वितः ॥ ६४ ॥
 बन्धुभिः सखितो नित्यं भुङ्क्त्वा मुनिभिरन्वडम् ।
 धर्मशास्त्ररहस्यानि शृणोति व्याकरोति य ॥ ६५ ॥
 अेवं परात्मा मनुजवतारो मनुष्यलोकाननुसृत्य सर्वम् ।
 यङ्केऽविकारी परिणामहीनो विचार्यमाणो न करोति किञ्चित् ॥ ६६ ॥
 एति श्रीमध्यात्मरामायणे उमामलेश्वरसंवादे
 बालकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥ ३ ॥

॥ चतुर्थः सर्गः ॥

श्रीमलादेव उवाच
 कदाचित्कौशिकोऽभ्यागाद्योद्ध्यां ज्वलनप्रभः ।
 द्रष्टुं रामं परात्मानं जातं ज्ञात्वा स्वमायया ॥ १ ॥
 दृष्ट्वा दशरथो राजा प्रत्युत्थायाचिरेण तु ।
 वसिष्ठेन समागम्य पूजयित्वा यथाविधि ॥ २ ॥
 अभिवाध मुनिं राजा प्राञ्जलिर्भक्तिनम्रधीः ।
 कृतार्थोऽस्मि मुनीन्द्राळं त्वदागमनकारणत् ॥ ३ ॥
 त्वद्विधा यद्गुणं यान्ति तत्रैवायान्ति सम्पदः ।
 यदर्थमागतोऽसि त्वं ब्रूहि सत्यं करोमि तत् ॥ ४ ॥
 विश्वामित्रोऽपि तं प्रीतः प्रत्युवाच महीपतिम् ।
 अळं पर्वणि सम्प्राप्ते दृष्ट्वा यष्टुं सुरान् पितृन् ॥ ५ ॥
 यदारभे तदा दैत्या विघ्नं कुर्वन्ति नित्यशः ।
 मारीचश्च सुबालुश्चापरे यानुयरास्तयोः ॥ ६ ॥
 अतस्तयोर्वधार्थाय ज्येष्ठे रामं प्रयच्छ मे ।
 लक्ष्मणेन सळ भ्रात्रा तव श्रेयो भविष्यति ॥ ७ ॥
 वसिष्ठेन सळामन्त्र्य दीयतां यद्वि रोयते ।
 पप्रच्छ गुरुमेकान्ते राजा चिन्तापरायणः ॥ ८ ॥

किं करोमि गुरो रामं त्यक्तुं नोत्सहते मनः ।
 बहुवर्षसहस्रान्तो कष्टेनोत्पादितः सुताः ॥ ९८ ॥
 यत्वारोऽमरतुल्यास्ते तेषां रामोऽतिवल्लभः ।
 रामस्त्वितो गच्छति येन जुवामि कथञ्चन ॥ १० ॥
 प्रत्याप्यातो यद्वि मुनिः शापं दास्यत्यसंशयः ।
 कथं श्रेयो भवेन्मह्यमसत्यं यापि न स्पृशेत् ॥ ११ ॥
 वसिष्ठ उवाच
 शृणु राजन् देवगुह्यं गोपनीयं प्रयत्नतः ।
 रामो न मानुषो जातः परमात्मा सनातनः ॥ १२ ॥
 भूमेर्भारवताराय ब्रह्मणः प्रार्थितः पुरा ।
 स श्रेय जातो भवने कौसल्यायां तवानघ ॥ १३ ॥
 त्वं तु प्रजापतिः पूर्वं कश्यपो ब्रह्मणः सुतः ।
 कौसल्या यादितिर्देवमाता पूर्वं यशस्विनी ॥ १४ ॥
 भवन्तौ तप उग्रं वै तोपाथे बहुवत्सरम् ।
 अग्राम्यविषयौ विषण्णपूजाध्यानैकतत्परौ ।
 तदा प्रसन्नो भगवान् वरदो भक्तवत्सलः ॥ १५ ॥
 वृणीष्व वरमित्युक्ते त्वं मे पुत्रो भवामल ।
 एति त्वया याचितोऽसौ भगवान् भूतभावनः ॥ १६ ॥
 तथेत्युक्त्वाद्य पुत्रस्ते जातो रामः स श्रेय छि ।
 शेषस्तु लक्ष्मणो राजन् राममेवावपद्यत ॥ १७ ॥
 जातौ भरतशत्रुघ्नौ शङ्खचक्रे गदाभृतः ।
 योगमायापि सीतेति जाता जनकनन्दिनी ॥ १८ ॥
 विश्वामित्रोऽपि रामाय तां योजयितुमागतः ।
 श्रेतद्गुह्यतमं राजन्न वक्तव्यं कदाचन ॥ १९ ॥
 अतः प्रीतेन मनसा पूजयित्वाथ कौशिकम् ।
 प्रेषयस्व रमानाथं राघवं सहलक्ष्मणम् ॥ २० ॥
 वसिष्ठेनैवमुक्तस्तु राजा दशरथस्तदा ।

કૃતકૃત્યમિવાત્માનં મેને પ્રમુદિતાન્તરઃ ॥ ૨૧ ॥
 આહૂય રામરામેતિ લક્ષ્મણોતિ ચ સાદરમ્ ।
 આલિંગ્ય મૂર્ધ્ન્યવદ્વાય કૌશિકાય સમર્પયત્ ॥ ૨૨ ॥
 તતોડતિહૃષ્ટો ભગવાન્ વિશ્વામિત્રઃ પ્રતાપવાન્ ।
 આશીર્ભિરભિનન્દ્યાથ આગતૌ રામલક્ષ્મણૌ ।
 ગૃહીત્વા ચાપતૂણીરબાણાખડ્ગધરૌ યયૌ ॥ ૨૩ ॥
 કિંચિદ્દેશમતિક્રમ્ય રામમાહૂય ભક્તિતઃ ।
 દદૌ બલાં ચાતિબલાં વિદ્યે દ્વે દેવનિર્મિતે ॥ ૨૪ ॥
 યયોર્ગ્રહણમાત્રેણ ક્ષુત્કામાદિ ન જાયતે ॥ ૨૫ ॥
 તત ઉત્તીર્ય ગડ્ગાં તે તાટકાવનમાગમન્ ।
 વિશ્વામિત્રસ્તદા પ્રાહ રામં સત્યપરાક્રમમ્ ॥ ૨૬ ॥
 અત્રાસ્તિ તાટકા નામ રાક્ષસી કામરૂપિણી ।
 બાધતે લોકમખિલં જહિ તામવિચારયન્ ॥ ૨૭ ॥
 તથેતિ ધનુરાદાય સગુણં રઘુનન્દનઃ ।
 ટઙ્કારમકરોત્તેન શબ્દેનાપૂર્યદ્ધનમ્ ॥ ૨૮ ॥
 તચ્છૃત્વાસહમાના સા તાટકા ધોરરૂપિણી ।
 ક્રોધસંમૂર્ચ્છિતા રામમભિદુદ્વાવ મેઘવત્ ॥ ૨૯ ॥
 તામેકેન શરેણાશુ તાડયામાસ વક્ષસિ ।
 પપાત વિપિને ધોરા વમન્તી રુધિરં બહુ ॥ ૩૦ ॥
 તતોડતિસુન્દરી યક્ષી સર્વાભરણભૂષિતા ।
 શાપાત્પિશાયતાં પ્રાપ્તા મુક્તા રામપ્રસાદતઃ ॥ ૩૧ ॥
 નત્વા રામં પરિક્રમ્ય ગતા રામાણ્યા દિવમ્ ॥ ૩૨ ॥
 તતોડતિહૃષ્ટઃ પરિરભ્ય રામં
 મૂર્ધ્ન્યવદ્વાય વિચિન્ત્ય કિંચિત્ ।
 સર્વાસ્ત્રજાલં સરહસ્યમન્ત્રં
 પ્રીત્યાભિરામાય દદૌ મુનીન્દ્રઃ ॥ ૩૩ ॥
 ઇતિ શ્રીમદધ્યાત્મરામાયણે ઉમામહેશ્વરસંવાદે
 બાલકાણ્ડે ચતુર્થઃ સર્ગઃ ॥ ૪ ॥

॥ पञ्चमः सर्गः ॥

श्रीमहादेव उवाच

तत्र कामाश्रमे रम्ये कानने मुनिसङ्घले ।
उषित्वा रजनीमेकां प्रभाते प्रस्थिताः शनैः ॥ १ ॥

सिद्धाश्रमं गताः सर्वे सिद्धयारणसेवितम् ।
विश्वामित्रेण सन्दिष्टा मुनयस्तत्रिवासिनः ॥ २ ॥

पूजां च महतीं चक्रे रामलक्ष्मणयोर्द्वन्द्वम् ।
श्रीरामः कौशिकं प्राह मुने दीक्षां प्रविश्यताम् ॥ ३ ॥

दर्शयस्व महाभाग कुतस्तौ राक्षसाधमौ ।
तथेत्युक्त्वा मुनिर्यष्टुमारेभे मुनिभिः सह ॥ ४ ॥

मध्याह्ने दृष्ट्वाते तौ राक्षसौ कामरूपिणौ ।
मारीचश्च सुबाहुश्च वर्षन्तौ रुधिरास्थिनी ॥ ५ ॥

रामोऽपि धनुरादाय द्वौ बाणौ सन्दधे सुधीः ।
आकर्णान्तं समाकृष्य विससर्ज तयोः पृथक् ॥ ६ ॥

तयोरेकस्तु मारीचं त्रामयञ्छतयोजनम् ।
पातयामास जलधौ तददृष्टुतमिवाभवत् ॥ ७ ॥

द्वितीयोऽग्निमयो बाणः सुबाहुमजयत्क्षणात् ।
अपरे लक्ष्मणेनाशु उतास्तदनुयायिनः ॥ ८ ॥

पुष्पौघैराकिरन् देवा राघवं सहलक्ष्मणाम् ।
देवदुन्दुभयो नेदुस्तुष्टुवुः सिद्धयारणाः ॥ ९ ॥

विश्वामित्रस्तु सम्पूज्य पूजार्हं रघुनन्दनम् ।
अङ्गे निवेश्य यालिङ्ग्य भक्त्या बाष्पाकुलेक्षणाः ॥ १० ॥

भोजयित्वा सह त्रात्रा रामं पञ्चकृत्वादिभिः ।
पुराणवाङ्मैर्मधुरैर्निनाय द्विसत्रयम् ॥ ११ ॥

यतुर्थेऽहनि सम्प्राप्ते कौशिको राममब्रवीत् ।

राम राम मडायङ्गं द्रष्टुं गच्छामडे वयम् ॥ १२ ॥

विदेडराजनगरे जनकस्य मडात्मनः ।

तत्र माडेश्वरं यापमस्ति न्यस्तं पिनाकिना ॥ १३ ॥

द्रक्ष्यसि त्वं मडासत्त्वं पूज्यसे जनकेन य ।

धृत्युक्त्वा मुनिभिस्ताभ्यां यथौ गङ्गासमीपगम् ॥ १४ ॥

गौतमस्याश्रमं पुण्यं यत्राडल्याऽऽस्थिता तपः ।

दिव्यपुष्पकलोपेतपादपैः परिवेष्टितम् ॥ १५ ॥

मृगपक्षिगाणैर्दीनं नानाजन्तुविवर्जितम् ।

दृष्ट्वोवाय मुनिं श्रीमान् रामो राजवलोचनः ॥ १६ ॥

कस्यैतदाश्रमपदं भाति भास्वच्छुभं मडत् ।

पत्रपुष्पकलैर्युक्तं जन्तुभिः परिवर्जितम् ॥ १७ ॥

आह्लाद्यति मे येतो भगवन् ब्रूहि तत्त्वतः ॥ १८ ॥

विश्चामित्र उवाच

शृणु राम पुरा वृत्तं गौतमो लोकविश्रुतः ।

सर्वधर्मभृतां श्रेष्ठस्तपसाराधयन् उरिम् ॥ १९ ॥

तस्मै ब्रह्मा ददौ कन्यामडल्यां लोकसुन्दरीम् ।

ब्रह्मचर्येण सन्तुष्टः शुश्रूषणपरायणाम् ॥ २० ॥

तथा सार्धमिडावात्सीद्गौतमस्तपतां वरः ।

शङ्कस्तु तां धर्षयितुमन्तरं प्रेष्युरन्वडम् ॥ २१ ॥

कदाचिन्मुनिवेषेण गौतमे निर्गते गृडात् ।

धर्षयित्वाथ निरगात्त्वरितं मुनिरप्यगात् ॥ २२ ॥

दृष्ट्वा यान्तं स्वरूपेण मुनिः परमकोपनः ।

पप्रच्छ कस्त्वं दृष्टात्मन् मम रूपधरोऽधमः ॥ २३ ॥

सत्यं ब्रूहि न येद्भस्म करिष्यामि न संशयः ।

सोऽब्रवीद्वराजोऽहं पाडि मां कामडिकुडम् ॥ २४ ॥

कृतं जुगुप्सितं कर्म मया कुत्सितयेतसा ।

गौतमः क्रोधताम्राक्षः शशाप दिविजाधिपम् ॥ २५ ॥

योनिलम्पट दृष्टात्मन् सडस्रभगवान् भव ।
 शम्वा तं देवराजानं प्रविश्य स्वाश्रमं द्रुतम् ॥ २६ ॥
 दृष्ट्वाडल्यां वेपमानां प्राञ्जलिं गौतमोऽब्रवीत् ।
 द्रुष्टे त्वं तिष्ठ द्रुवृत्ते शिलायामाश्रमे मम ॥ २७ ॥
 निराळारा द्विवारात्रं तपः परममास्थिता ।
 आतपानिलवर्षादिसछिष्युः परमेश्वरम् ॥ २८ ॥
 ध्यायन्ती राममेकाग्रमनसा लृष्टि संस्थितम् ।
 नानाजन्तुविडीनोऽयमाश्रमो मे भविष्यति ॥ २९ ॥
 अयं वर्षसडस्रेषु ऽयनेकेषु गतेषु य ।
 रामो दाशरथिः श्रीमानागमिष्यति सानुजः ॥ ३० ॥
 यदा त्वदाश्रयशिलां पादाभ्यामाकमिष्यति ।
 तदैव धूतपापा त्वं रामं सम्पूज्य भक्तिः ॥ ३१ ॥
 परिक्लम्य नमस्कृत्य स्तुत्वा शापाद्विमोक्षसे ।
 पूर्ववन्मम शुश्रूषां करिष्यसि यथासुभम् ॥ ३२ ॥
 ऽत्युक्त्वा गौतमः प्रागाद्धिमवन्तं नगोत्तमम् ।
 तदाद्यडल्या भूतानामदृश्या स्वाश्रमे शुभे ॥ ३३ ॥
 तव पादरजःस्पर्शं काङ्क्षते पवनाशना ।
 आस्तेऽद्यापि रघुश्रेष्ठ तपो दृष्ट्वरमास्थिता ॥ ३४ ॥
 पावयस्व मुनेर्भार्यामडल्यां ब्रह्मणः सुताम् ।
 ऽत्युक्त्वा राघवं उस्ते गृहीत्वा मुनिपुङ्गवः ॥ ३५ ॥
 दर्शयामास याडल्यामुग्रेण तपसा स्थिताम् ।
 रामः शिलां पदा स्पृष्ट्वा तां यापश्यत्तपोधनाम् ॥ ३६ ॥
 ननाम राघवोऽडल्यां रामोऽडमिति याब्रवीत् ।
 ततो दृष्ट्वा रघुश्रेष्ठं पीतकौशेयवाससम् ॥ ३७ ॥
 यतुर्भुजं शङ्खचक्रगदापङ्कजधारिणम् ।
 धनुर्बाणधरे रामं लक्ष्मणेन समन्वितम् ॥ ३८ ॥
 स्मितवक्त्रं पद्मनेत्रं श्रीवत्साङ्घितवक्षसम् ।
 नीलमाणिक्यसङ्काशं धोतयन्तं दिशो दश ॥ ३९ ॥

दृष्ट्वा रामं रमानाथं उर्ध्वविस्फुरितेक्षणा ।
 गौतमस्य वयः स्मृत्वा ज्ञात्वा नारायणं वरम् ॥ ४० ॥
 सम्भूज्य विधिवद्राममर्घ्याद्विभिरनिन्दिता ।
 उर्ध्वश्रुजलनेत्रान्ता दण्डवत्प्रणिपत्य सा ॥ ४१ ॥
 उत्थाय च पुनर्दृष्ट्वा रामं राजवलयनम् ।
 पुलकाङ्कितसर्वाङ्गा गिरा गद्रदयैवत ॥ ४२ ॥
 अल्लयोवाय
 अलो कृतार्थास्मि जगन्निवास ते
 पादाब्जसंलग्नरजःकलादलम् ।
 स्मृशामि यत्पद्मजशङ्कराद्विभि-
 र्विमृग्यते रन्धितमानसैः सदा ॥ ४३ ॥
 अलो विशित्रं तव राम येष्टितं
 मनुष्यभावेन विमोक्षितं जगत् ।
 यलस्यजस्रं यरणाद्विवर्जितः
 सम्पूर्णा आनन्दमयोऽतिमायिकः ॥ ४४ ॥
 यत्पादपङ्कजपरागपवित्रगात्रा
 भागीरथी भवविरिञ्चिमुष्णान् पुनाति ।
 साक्षात्स एव मम दृष्ट्विषयो यदास्ते
 किं वर्णयते मम पुराकृतभागधेयम् ॥ ४५ ॥
 मर्त्यावतारे मनुजकृतिं हरिं
 रामाभिधेयं रमणीयदेहिनम् ।
 धनुर्धरं पद्मविशाललयनं
 भजामि नित्यं न परान् भजिष्ये ॥ ४६ ॥
 यत्पादपङ्कजरजः श्रुतिभिर्विमृग्यं
 यन्नाम्निपङ्कजभवः कमलासनश्च ।
 यन्नामसाररसिको भगवान् पुरारिस्तं
 रामयन्द्रमनिशं हृदि भावयामि ॥ ४७ ॥
 यस्यावतास्थरितानि विरिञ्चिलोके

गायन्ति नारदमुष्मा भवपद्मजायाः ।
आनन्दजाश्रुपरिषिक्तकुयाग्रसीमा
वागीश्वरी य तमलं शरणां प्रपद्ये ॥ ४८ ॥

सोऽयं परात्मा पुरुषः पुराण
श्रेयः स्वयञ्ज्योतिरनन्त आद्यः ।
मायातनुं लोकाविमोहनीयां
धत्ते परानुग्रहं शेष रामः ॥ ४९ ॥

अयं हि विश्वोद्भवसंयमानामेकः
स्वमायागुणबिम्बितो यः ।
विरिञ्चिविष्वरवीश्वरनामभेदान्
धत्ते स्वतन्त्रः परिपूर्णा आत्मा ॥ ५० ॥

नमोऽस्तु ते राम तवाङ्घ्रिपङ्कजं
श्रिया धृतं वक्षसि लालितं प्रियात् ।
आकान्तमेकेन जगत्त्रयं पुरा
ध्येयं मुनीन्द्रैरभिमानवर्जितैः ॥ ५१ ॥

जगतामादिभूतस्त्वं जगत्त्वं जगदाश्रयः ।
सर्वभूतोष्यसंयुक्त श्रेयो भाति भवान् परः ॥ ५२ ॥

ओङ्कारवाच्यस्त्वं राम वायामविषयः पुमान् ।
वाच्यवाचकभेदेन भवानेव जगन्मयः ॥ ५३ ॥

कार्यकारणकर्तृत्वकूलसाधनभेदतः ।
श्रेयो विभासि राम त्वं मायया बहुशुभया ॥ ५४ ॥

त्वन्मायामोहितधियस्त्वां न जानन्ति तत्त्वतः ।
मानुषं त्वाभिमान्यन्ते मायिनं परमेश्वरम् ॥ ५५ ॥

आकाशवत्त्वं सर्वत्र बहिरन्तर्गतोऽमलः ।
असङ्गो ह्यथलो नित्यः शुद्धो बुद्धुः सद्यव्ययः ॥ ५६ ॥

योषिन्मूढाहमज्ञा ते तत्त्वं जाने कथं विभो ।
तस्मात्ते शतशो राम नमस्कुर्वामनन्यधीः ॥ ५७ ॥

देव मे यत्र कुत्रापि स्थिताया अपि सर्वदा ।
त्वत्पादकमले सक्ता भक्तिरेव सदास्तु मे ॥ ५८ ॥

नमस्ते पुरुषाध्यक्ष नमस्ते भक्तवत्सल ।
 नमस्तेऽस्तु लुषीकेश नारायण नमोऽस्तुते ॥ ५८ ॥
 भवभयदरमेकं भानुकोटिप्रकाशं
 करधृतशरयापं कालमेधावभासम् ।
 कनकरुचिरवस्त्रं रत्नवत्कुण्डलाढ्यं
 कमलविशदनेत्रं सानुजं राममीडे ॥ ६० ॥
 स्तुत्वैवं पुरुषं साक्षाद्राघवं पुरतः स्थितम् ।
 परिक्लम्य प्रणम्याशु साऽनुज्ञाता यथौ पतिम् ॥ ६१ ॥
 अल्लयया कृतं स्तोत्रं यः पठेद्भक्तिसंयुतः ।
 स मुच्यतेऽपिलैः पापैः परं ब्रह्माधिगच्छति ॥ ६२ ॥
 पुत्रार्थे पठेद्भक्त्या रामं हृदि निधाय च ।
 संवत्सरेण लभते वन्ध्या अपि सुपुत्रकम् ॥ ६३ ॥
 सर्वान् कामानवाप्नोति रामचन्द्रप्रसादतः ॥ ६४ ॥
 ब्रह्मघ्नो गुरुतल्पगोऽपि पुरुषः स्तेयी सुरापोऽपि वा
 मातृभ्रातृविर्लिसकोऽपि सततं भोगैकबद्धातुरः ।
 नित्यं स्तोत्रमिदं जपन् रघुपतिं भक्त्या हृदिस्थं स्मरन्
 ध्यायन्भुक्तिमुपैति किं पुनरसौ स्वायारयुक्तो नरः ॥ ६५ ॥
 एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे बालकाण्डे
 अल्लयोद्धरणं नाम पञ्चमः सर्गः ॥ ५ ॥

॥ षष्ठः सर्गः ॥

विश्वामित्रोऽथ तं प्राह राघवं सलक्ष्मणम् ।
 गच्छामो वत्स मिथिलां जनकेनाभिपालिताम् ॥ १ ॥
 दृष्ट्वा कृतुवरं पश्चाद्योध्यां गन्तुमर्हसि ।
 एत्युक्त्वा प्रयथौ गङ्गामुत्तर्तुं सलराघवः ।
 तस्मिन् काले नाविकेन निषिद्धो रघुनन्दनः ॥ २ ॥

नाविक उवाच

क्षालयामि तव पादपङ्कजं

नाथ दारुदृषदोः किमन्तरम् ।

मानुषीकरणायूर्णमस्ति ते

पादयोरिति कथा प्रथीयसी ॥ ३ ॥

पादाभ्युजं ते विमलं छि कृत्वा

पश्चात्परं तीरमलं नयामि ।

नो येत्तरी सद्युवती मलेन

स्याञ्चेद्विभो विद्वि कुटुम्बलानिः ॥ ४ ॥

धृत्युक्त्वा क्षालितौ पादौ परं तीरं ततो गताः ।

कौशिको रघुनाथेन सलितो मिथिवां ययौ ॥ ५ ॥

विदेहस्य पुरं प्रातरृषिवाटं समाविशत् ।

प्राप्तं कौशिकमाकर्ण्य जनकोऽतिमुदान्वितः ॥ ६ ॥

पूजाद्रत्याणि सङ्गृह्य सोपाध्यायः समाययौ ।

दण्डवत्प्रणिपत्याथ पूजयामास कौशिकम् ॥ ७ ॥

पप्रच्छ राघवौ दृष्ट्वा सर्वलक्षणसंयुतौ ।

धोतयन्तौ दिशः सर्वाश्चन्द्रसूर्याविवापरौ ॥ ८ ॥

कस्यैतौ नरशार्दूलौ पुत्रौ देवसुतोपमौ ।

मनःप्रीतिकरौ मेऽद्य नरनारायणविव ॥ ९ ॥

प्रत्युवाच मुनिः प्रीतो लर्षयन् जनकं तदा ।

पुत्रौ दशरथस्यैतौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥ १० ॥

मभिसंरक्षणाथार्थाय मयानीतौ पितुः पुरात् ।

आगच्छन् राघवो मार्गे ताटकां विश्वघातिनीम् ॥ ११ ॥

शरेणैकेन लतवान्नोदितो मेऽतिविह्वलः ।

ततो ममाश्रमं गत्वा मम यज्ञविहिसकान् ॥ १२ ॥

सुबालुप्रभुभान् लत्वा मारीयं सागरेऽक्षिपत् ।

ततो गङ्गातटे पुण्ये गौतमस्याश्रमं शुभम् ॥ १३ ॥

गत्वा तत्र शिलातृपा गौतमस्य वधूः स्थिता ।

पादपङ्कजसंस्पर्शात्कृता मानुषरूपिणी ॥ १४ ॥

दृष्ट्वाऽलत्यां नमस्कृत्य तया सम्यक्प्रपूजितः ।

धृष्टान्नीं द्रष्टुं कामस्ते गृहे मालेश्वरं धनुः ॥ १५ ॥

पूजितं राजसिः सर्वैर्दृष्टमित्यनुशुश्रुवे ।

अतो दर्शय राजेन्द्र शैवं यापमनुत्तमम् ।

दृष्ट्वायोध्यां जिगमिषुः पितरं द्रष्टुमिच्छति ॥ १६ ॥

धृत्युक्तो मुनिना राजा पूजार्हाविति पूजया ।

पूजयामास धर्मज्ञो विधिदृष्टेन कर्मणा ।

ततः सम्प्रेषयामास मन्त्रिणां बुद्धिमत्तरम् ॥ १७ ॥

जनक उवाच

शीघ्रमानय विश्वेश्यापं रामाय दर्शय ॥ १८ ॥

ततो गते मन्त्रिवरे राजा कौशिकमब्रवीत् ।

यदि रामो धनुर्धृत्वा कोट्यामारोपयेद्गुणम् ॥ १९ ॥

तदा मयात्मजा सीता दीयते राघवाय हि ।

तथेति कौशिकोऽप्याह रामं संवीक्ष्य सस्मितम् ॥ २० ॥

शीघ्रं दर्शय चापाग्रं रामायामिततेजसे ।

अेवं ब्रुवति मौनीशे आगताश्चापवाहकाः ॥ २१ ॥

यापं गृहीत्वा बलिनः पञ्चसाहस्रसङ्ख्यकाः ।

घण्टाशतसमायुक्तं मणिवज्रादिभूषितम् ॥ २२ ॥

दर्शयामास रामाय मन्त्री मन्त्रयतां वरः ।

दृष्ट्वा रामः प्रवृष्टात्मा बद्ध्वा परिकरं दृढम् ॥ २३ ॥

गृहीत्वा वामहस्तेन लीलया तोलयन् धनुः ।

आरोपयामास गुणं पश्यत्स्वभिलराजसु ॥ २४ ॥

षष्ठादार्कष्यामास पाणिना दक्षिणेन सः ।

बलञ्जाम्बिलहृत्सारो दिशः शब्देन पूरयन् ॥ २५ ॥

दिशश्च विदिशश्चैव स्वर्गं मर्त्यं रसातलम् ।

तदद्भुतमभूत्तत्र देवानां दिवि पश्यताम् ॥ २६ ॥

आश्छाद्यन्तः कुसुमैर्देवाः स्तुतिमिरीडिरे ।

देवदुन्दुभयो नेदुर्ननृतुश्चाप्सरोगणाः ॥ २७ ॥
 द्विधा भग्नं धनुर्दृष्ट्वा राजाविदुग्ध्य रघूद्रुडम् ।
 विस्मयं लेभिरे सीतामातरोऽन्तःपुराजिरे ॥ २८ ॥
 सीता स्वर्णमयीं मालां गृहीत्वा दक्षिणे करे ।
 स्मितवक्त्रा स्वर्णवर्णा सर्वाभरणभूषिता ॥ २९ ॥
 मुक्ताहारैः कर्णपत्रैः कवचाभ्यरक्षणपूरा ।
 द्रुकूलपरिसंवीता वस्त्रान्तर्व्यञ्जितस्तनी ॥ ३० ॥
 रामस्थोपरि निक्षिप्य स्मयमाना मुदं यथौ ।
 ततो मुमुदिरे सर्वे राजदाराः स्वलङ्कृतम् ॥ ३१ ॥
 गवाक्षजालरन्ध्रेभ्यो दृष्ट्वा लोकविमोहनम् ।
 ततोऽब्रवीन्मुनि राजा सर्वशास्त्रविशारदः ॥ ३२ ॥
 भो कौशिक मुनिश्रेष्ठ पत्रं प्रेषय सत्वरम् ।
 राजा दशरथः शीघ्रमागच्छतु सपुत्रकः ॥ ३३ ॥
 विवाहार्थं कुमारानां सदारः सडमन्त्रिभिः ।
 तथेति प्रेषयामास दूतान्स्त्वरितविड्मान् ॥ ३४ ॥
 ते गत्वा राजशार्दूलं रामश्रेयो न्यवेदयन् ।
 श्रुत्वा रामकृतं राजा लक्ष्मण मडताप्लुतः ॥ ३५ ॥
 मिथिलागमनार्थाय त्वरयामास मन्त्रिभिः ।
 गच्छन्तु मिथिलां सर्वे गजान्धरथपत्तयः ॥ ३६ ॥
 रथमानय मे शीघ्रं गच्छाम्यद्यैव मा चिरम् ।
 वसिष्ठस्त्वग्रतो यातु सदारः सडितोऽग्निभिः ॥ ३७ ॥
 राममातृः समादाय मुनिर्मे भगवान् गुरुः ।
 अेवं प्रस्थाप्य सकलं राजर्षिर्विपुलं रथम् ॥ ३८ ॥
 मडत्या सेनया सार्धमारुड्य त्वरितो यथौ ।
 आगतं राघवं श्रुत्वा राजा लक्ष्मणकुलः ॥ ३९ ॥
 प्रत्युज्जगाम जनकः शतानन्दपुरोधसा ।
 यथोक्तपूजया पूज्यं पूजयामास सत्कृतम् ॥ ४० ॥
 रामस्तु लक्ष्मणेनाशु वचने चरणौ पितुः ।

ततो वृष्टो दशरथो रामं वचनमब्रवीत् ॥ ४१ ॥
 दृष्ट्या पश्यामि ते राम मुष्णं कुल्लाम्बुजोपमम् ।
 मुनेरनुग्रहात्सर्वं सम्पन्नं मम शोभनम् ॥ ४२ ॥
 धृत्युक्त्वाध्याय मूर्धानमालिङ्ग्य च पुनः पुनः ।
 उर्षेण मलताविष्टो ब्रह्मानन्दं गतो यथा ॥ ४३ ॥
 ततो जनकराजेन मन्दिरे सन्निवेशितः ।
 शोभने सर्वभोगाढ्ये सदारः ससुतः सुष्पी ॥ ४४ ॥
 ततः शुभे दिने लग्ने सुमुहूर्ते रघूत्तमम् ।
 आनयामास धर्मज्ञो रामं सत्प्रातृकं तदा ॥ ४५ ॥
 रत्नस्तम्भसुविस्तारे सुविताने सुतोरणे ।
 मण्डपे सर्वशोभाढ्ये मुक्तापुष्पङ्गलान्विते ॥ ४६ ॥
 वेदविद्भिः सुसम्भाधे ब्राह्मणैः स्वर्णभूषितैः ।
 सुवासिनीभिः परितो निष्कण्ठीभिरावृते ॥ ४७ ॥
 भेरीदुन्दुभिनिर्घोषैर्गीतनृत्यैः समाकुले ।
 दिव्यरत्नाञ्चिते स्वर्णपीठे रामं न्यवेशयत् ॥ ४८ ॥
 वसिष्ठे कौशिकं यैव शतानन्दः पुरोहितः ।
 यथाक्रमं पूजयित्वा रामस्योभयपार्श्वयोः ॥ ४९ ॥
 स्थापयित्वा स तत्राग्निं ज्वालयित्वा यथाविधि ।
 सीतामानीय शोभाढ्यां नानारत्नविभूषिताम् ॥ ५० ॥
 सभार्यो जनकः प्रायाद्रामं राजवलोचनम् ।
 पादौ प्रक्षाल्य विधिवत्तदपो मूर्ध्न्यधारयत् ॥ ५१ ॥
 या धृता मूर्ध्नि शर्वेण ब्रह्मणा मुनिभिः सदा ।
 ततः सीतां करे धृत्वा साक्षतोऽकपूर्वकम् ॥ ५२ ॥
 रामाय प्रददौ प्रीत्या पाणिग्रहविधानतः ।
 सीता कमलपत्राक्षी स्वर्णमुक्तादिभूषिता ॥ ५३ ॥
 दीयते मे सुता तुभ्यं प्रीतो भव रघूत्तम ।
 एति प्रीतेन मनसा सीतां रामकरेऽर्पयन् ॥ ५४ ॥

मुमोह जनको लक्ष्मीं क्षीराब्धिरिव विष्णवे ।
उर्मिलां यौरसीं कन्यां लक्ष्मणाय ददौ मुदा ॥ ५५ ॥
तथैव श्रुतिकीर्तिं य माण्डवीं भ्रातृकन्यके ।
भरताय ददावेकां शत्रुघ्नायापरां ददौ ॥ ५६ ॥
यत्वारो दारसम्पन्ना भ्रातरः शुभलक्षणाः ।
विरेजुः प्रजया सर्वे लोकपाला एवापरे ॥ ५७ ॥
ततोऽब्रवीद्भ्रसिष्ठाय विश्वामित्राय मैथिलः ।
जनकः स्वसुतोऽन्तं नारदेनाभिभाषितम् ॥ ५८ ॥
यज्ञाभूमिविशुद्ध्यर्थं कर्षतो लाङ्गलेन मे ।
सीताभुभात्समुत्पन्ना कन्यका शुभलक्षणा ॥ ५९ ॥
तामद्राक्षमहं प्रीत्या पुत्रिकाभावभाविताम् ।
अर्पिता प्रियभार्यायै शरय्यन्द्रनिभानना ॥ ६० ॥
अेकदा नारदोऽभ्यागाद्विविक्ते मयि संस्थिते ।
रणयन्महतीम् वीणां गायन्नारायणं विभुम् ॥ ६१ ॥
पूजितः सुभमासीनो मामुवाच सुभान्वितः ।
शृणुष्व वयनं गुह्यं तवाभ्युदयकारणम् ॥ ६२ ॥
परमात्मा लृषीडेणो भक्तानुग्रहकाम्यया ।
देवकार्यार्थसिद्ध्यर्थं रावणस्य वधाय च ॥ ६३ ॥
जातो राम इति ज्ञातो मायामानुषवेषधृक् ।
आस्ते दाशरथिर्भूत्वा यतुर्धा परमेश्वरः ॥ ६४ ॥
योगमायाऽपि सीतेति जाता वै तव वेश्मनि ।
अतस्त्वं राघवायैव देहि सीतां प्रयत्नतः ॥ ६५ ॥
नान्येभ्यः पूर्वभार्यैषा रामस्य परमात्मनः ।
इत्युक्त्वा प्रययौ देवगतिं देवमुनिस्तदा ॥ ६६ ॥
तदारभ्य मया सीता विष्णोर्लक्ष्मीर्विभाव्यते ।
कथं मया राघवाय दीयते जानकी शुभा ॥ ६७ ॥
इति चिन्तासमाविष्टः कार्यमेकमचिन्तयम् ।
मत्पितामहगोडे तु न्यासभूतमिदं धनुः ॥ ६८ ॥

षष्ठरेण पुरा क्षिमं पुरदाडादनन्तरम् ।
 धनुरेतत्परां कार्यमिति चिन्त्य कृतं तथा ॥ ६८ ॥
 सीतापाणिग्रहार्थाय सर्वेषां माननाशनम् ।
 त्वत्प्रसादान्मुनिश्रेष्ठ रामो राज्ञोवलोचनः ॥ ७० ॥
 आगतोऽत्र धनुर्द्रष्टुं कृतितो मे मनोरथः ।
 अद्य मे सहस्रं जन्म राम त्वां सह सीतया ॥ ७१ ॥
 अेकासनस्थं पश्यामि भ्राजमानं रविं यथा ॥ ७२ ॥
 त्वत्पादाभ्युधरो ब्रह्मा सृष्टियङ्गप्रवर्तकः ।
 बलिस्त्वत्पादसलिलं धृत्वाभूद्विविजाधिपः ॥ ७३ ॥
 त्वत्पादपांसुसंस्पर्शादहल्या भर्तृशापतः ।
 सद्य एव विनिर्मुक्ता कोऽन्यस्त्वत्तोऽधिरक्षिता ॥ ७४ ॥
 यत्पादपङ्कजपरागसुरागयोगि-
 वृन्दैर्जितम्भवभयं जितकालचक्रेः ।
 यन्नामकीर्तनपरा जितदुःखशोका
 देवास्तमेव शरणं सततं प्रपद्ये ॥ ७५ ॥
 इति स्तुत्वा नृपः प्रादाद्राघवाय मडात्मने ।
 दीनाराणां कोटिशतं स्थानामयुतं तदा ॥ ७६ ॥
 अश्वानां नियुतं प्रादाद्रजानां षट्शतं तथा ।
 पत्तीनां लक्षमेकं तु दासीनां त्रिशतं ददौ ॥ ७७ ॥
 दिव्याम्बराणि डारान्श्च मुक्त्वा रत्नयोज्ज्वलान् ।
 सीतायै जनकः प्रादात्प्रीत्या दृढितृप्तसलः ॥ ७८ ॥
 वसिष्ठादीन् सुसम्पूज्य भरतं लक्ष्मणं तथा ।
 पूजयित्वा यथान्यायं तथा दशरथं नृपम् ॥ ७९ ॥
 प्रस्थापयामास नृपो राजानं रघुसत्तमम् ।
 सीतामालिङ्ग्य रुदतीं मातरः साश्रुलोचनाः ॥ ८० ॥
 श्वश्रूशुश्रूषणपरा नित्यं राममनुव्रता ।
 पातिप्रत्यभुपालम्ब्य तिष्ठ वत्से यथा सुभम् ॥ ८१ ॥

प्रयाणकाले रघुनन्दनस्य भेरीमृदङ्गानकतूर्यघोषः ।
स्वर्वासिभेरीघनतूर्यशब्दैः संमूर्च्छितो भूतभयङ्करोऽभूत् ॥ ८२ ॥

इति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे
बालकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥ ६ ॥

॥ सप्तमः सर्गः ॥

अथ गच्छति श्रीरामे मैथिलाद्योजनत्रयम् ।
निमित्तान्यतिघोराणि ददर्श नृपसत्तमः ॥ १ ॥
नत्वा वसिष्ठे पप्रच्छ किमिदं मुनिपुङ्गव ।
निमित्तानीलं दृश्यन्ते विषमाणि समन्ततः ॥ २ ॥
वसिष्ठस्तमथ प्राह भयमागामि सूच्यते ।
पुनरप्यभयं तेऽद्य शीघ्रमेव भविष्यति ॥ ३ ॥
मृगाः प्रदक्षिणां यान्ति पश्य त्वां शुभसूचकाः ।
इत्येवं वदतस्तस्य ववौ घोरतरोऽनिलः ॥ ४ ॥
मुष्णन्श्चाक्षूषि सर्वेषां पांसुवृष्टिभिरर्द्यन् ।
ततो व्रजन् ददर्शाग्ने तेजोराशिमुपस्थितम् ॥ ५ ॥
कोटिसूर्यप्रतीकाशं विद्युत्पुञ्जसमप्रभम् ।
तेजोराशिं ददर्शाथ जामदग्न्यं प्रतापवान् ॥ ६ ॥
नीलमेघनिभं प्रांशुं जटामण्डलमण्डितम् ।
धनुः परशुपाणिं य साक्षात्कालमिवान्तकम् ॥ ७ ॥
कार्तवीर्यान्तकं रामं दृप्तक्षत्रियमर्दनम् ।
प्राप्तं दशरथस्याग्ने कालमृत्युमिवापरम् ॥ ८ ॥
तं दृष्ट्वा भयसन्नस्तो राजा दशरथस्तदा ।
अर्ध्याद्विपूजा विस्मृत्य त्राडि त्राडीति याब्रवीत् ॥ ९ ॥
दण्डवत्प्रणिपत्याह पुत्रप्राणं प्रयच्छ मे ।
इति ब्रुवन्तं राजानमनादृत्य रघूत्तमम् ॥ १० ॥

उवाच निष्ठुरं वाक्यं क्रोधात्प्रयलितेन्द्रियः ।
 त्वं राम धृतिं नाम्ना मे यरसि क्षत्रियाधम ॥ ११ ॥
 द्दन्द्युद्धं प्रयच्छाशु यद्वि त्वं क्षत्रियोऽसि वै ।
 पुराणं जर्जरं यापं भङ्क्त्वा त्वं कथ्यसे मुधा ॥ १२ ॥
 अस्मिन्स्तु वैष्णवे यापे आरोपयसि येद्गुणम् ।
 तदा युद्धं त्वया सार्धं करोमि रघुवंशज ॥ १३ ॥
 नो येत्सर्वान् उनिष्यामि क्षत्रियान्तकरो ह्यलम् ।
 धृतिं भ्रुवति वै तस्मिन्श्चराल वसुधा भृशम् ॥ १४ ॥
 अन्धकारो भ्रूवाय सर्वेषामपि यक्षुषाम् ।
 रामो दाशरथिर्वीरो वीक्ष्य तं भार्गवं रुषा ॥ १५ ॥
 धनुरास्त्रिधे तद्दस्तादारोप्य गुणमञ्जसा ।
 तूष्णीराद्भाणमादाय सन्ध्यायाद्दृष्य वीर्यवान् ॥ १६ ॥
 उवाच भार्गवं रामं शृणु ब्रह्मन् वयो मम ।
 लक्ष्यं दर्शयि भाणस्य ह्यमोघो मम सायकः ॥ १७ ॥
 लोकां पादयुगं वापि वद शीघ्रं ममाज्ञया ।
 अयं लोकः परो वाथ त्वया गन्तुं न शक्यते ॥ १८ ॥
 अयं त्वं हि प्रकर्तव्यं वद शीघ्रं ममाज्ञया ।
 अयं वदति श्रीरामे भार्गवो विकृताननः ॥ १९ ॥
 संस्मरन् पूर्ववृत्तान्तमिदं वचनमब्रवीत् ।
 राम राम मडाबाहो जाने त्वां परमेश्वरम् ॥ २० ॥
 पुराणपुरुषं विष्णुं जगत्सर्गलयोद्भवम् ।
 भाव्येऽहं तपसा विष्णुमाराधयितुमञ्जसा ॥ २१ ॥
 यच्छतीर्यं शुभं गत्वा तपसा विष्णुमन्वहम् ।
 अतोषयं मडात्मानं नारायणमनन्धधीः ॥ २२ ॥
 ततः प्रसन्नो देवेशः शङ्भयङ्कगदाधरः ।
 उवाच मां रघुश्रेष्ठ प्रसन्नमुभपद्भुजः ॥ २३ ॥
 श्रीभगवानुवाच
 उत्तिष्ठ तपसो ब्रह्मन् कृतितं ते तपो महत् ।

मस्त्रिदंशेन युक्तस्त्वं जडि उडयपुङ्गवम् ॥ २४ ॥
 कार्तवीर्यं पितृलणं यदर्थं तपसः श्रमः ।
 ततस्त्रिःसप्तकृत्वस्त्वं उत्वा क्षत्रियमण्डलम् ॥ २५ ॥
 कृत्स्नां भूमिं कश्यपाय दत्त्वा शान्तिमुपावड ।
 त्रेतामुपे दशरथिर्भूत्वा रामोऽहमव्ययः ॥ २६ ॥
 उत्पत्स्ये परया शक्त्या तदा द्रक्ष्यसि मां ततः ।
 मत्तेजः पुनरादास्ये त्वयि दत्तं मया पुरा ॥ २७ ॥
 तदा तपश्चरन्त्वलोके तिष्ठ त्वं ब्रह्मणो दिनम् ।
 धृत्युक्तवान्तर्दधे देवस्तथा सर्वं कृतं मया ॥ २८ ॥
 स एव विष्णुस्त्वं राम जातोऽसि ब्रह्मणार्थितः ।
 मयि स्थितं तु त्वत्तेजस्त्वयैव पुनराहृतम् ॥ २९ ॥
 अद्य मे सकलं जन्म प्रतीतोऽसि मम प्रभो ।
 ब्रह्मादित्तिरलस्यस्त्वं प्रकृतेः पारगो मतः ॥ ३० ॥
 त्वयि जन्मादिषड्भावा न सन्त्यज्ञानसम्भवाः ।
 निर्विकारोऽसि पूर्णस्त्वं गमनादिविजितः ॥ ३१ ॥
 यथा जले क्रेनजालं धूमो वह्नौ तथा त्वयि ।
 त्वदाधारा त्वद्विषया माया कार्यं सृजत्यहो ॥ ३२ ॥
 यावन्मायावृता लोकास्तावत्त्वां न विजानते ।
 अविचारितसिद्धैषाऽविद्या विद्याविरोधिनी ॥ ३३ ॥
 अविद्याकृतदेहादिसङ्घाते प्रतिबिम्बिता ।
 शिखरिज्जिह्वलोकैऽस्मिन् श्रुव धृत्यभिधीयते ॥ ३४ ॥
 यावद्देहमनःप्राणबुद्ध्यादिष्वभिमानवान् ।
 तावत्कर्तृत्वभोक्तृत्वसुषुप्तदुःखादिभागभवेत् ॥ ३५ ॥
 आत्मनःसंसृतिर्नास्ति बुद्धेर्ज्ञानं न जात्विति ।
 अविवेकाद्वयं युङ्क्त्वा संसारीति प्रवर्तते ॥ ३६ ॥
 जडस्य चित्समायोगास्थित्वं भूयास्थितेस्तथा ।
 जडसङ्गाज्जडत्वं हि जलाग्न्योर्मैलनं यथा ॥ ३७ ॥

यावत्स्वत्पादभक्तानां सङ्गसौम्यं न विन्दति ।
 तावत्संसारदुःखौघात्र निवर्तन्नरः सदा ॥ ३८ ॥
 तत्सङ्गलब्धया भक्त्या यदा त्वां समुपासते ।
 तदा माया शनैर्याति तानवं प्रतिपद्यते ॥ ३९ ॥
 ततस्त्वज्ज्ञानसम्पन्नः सद्गुरुस्तेन लभ्यते ।
 वाक्यज्ञानं गुरोर्लब्ध्वा त्वत्प्रसादाद्विमुख्यते ॥ ४० ॥
 तस्मात्स्वद्वैभक्तिहीनानां कल्पकोटिशतैरपि ।
 न मुक्तिशङ्का विज्ञानशङ्का नैव सुभुं तथा ॥ ४१ ॥
 अतस्त्वत्पाद्युगले भक्तिर्मे जन्मजन्मनि ।
 स्यात्स्वद्वैभक्तिमतां सङ्गोऽविद्या याभ्यां विनश्यति ॥ ४२ ॥
 लोके त्वद्वैभक्तिनिरतास्त्वद्भर्माभृतवर्षिणः ।
 पुनन्ति लोकमपिलं किं पुनः स्वकुलोद्भवान् ॥ ४३ ॥
 नमोऽस्तु जगतां नाथ नमस्ते भक्तिभावन ।
 नमः कारुणिकानन्त रामयन्त्र नमोऽस्तु ते ॥ ४४ ॥
 देव यद्यत्कृतं पुण्यं मया लोकजिगीषया ।
 तत्सर्वं तव आशाय भूयाद्राम नमोऽस्तु ते ॥ ४५ ॥
 ततः प्रसन्नो भगवान् श्रीरामः करुणामयः ।
 प्रसन्नोऽस्मि तव ब्रह्मन् यत्ते मनसि वर्तते ॥ ४६ ॥
 दास्ये तदपिलं कामं मा कुरुष्वत्र संशयम् ।
 ततः प्रीतेन मनसा भार्गवो राममब्रवीत् ॥ ४७ ॥
 यद्वि मेऽनुग्रहो राम तवास्ति मधुसूदन ।
 त्वद्वैभक्तसङ्गस्त्वत्पादे दृढा भक्तिः सदास्तु मे ॥ ४८ ॥
 स्तोत्रमेतत्पठेद्यस्तु भक्तिहीनोऽपि सर्वदा ।
 त्वद्वैभक्तिस्तस्य विज्ञानं भूयादन्ते स्मृतिस्तव ॥ ४९ ॥
 तथेति राघवेणोक्तः परिक्रम्य प्राणम्य तम् ।
 पूजितस्तदनुज्ञातो महेन्द्रायलमन्वगात् ॥ ५० ॥
 राजा दशरथो लुष्टो रामं मृतमिवागतम् ।
 आलिङ्ग्यालिङ्ग्य लर्षेण नेत्राभ्यां जलमुत्सृजत् ॥ ५१ ॥

ततः प्रीतेन मनसा स्वस्थचित्तः पुरं ययौ ।
रामलक्ष्मणशत्रुघ्नभरता देवसंमिताः ॥ ५२ ॥
स्वां स्वां भार्यामुपादाय रेमिरे स्वस्वमन्दिरे ।
मातापितृभ्यां संदृष्टो रामः सीतासमन्वितः ।
रेमे वैकुण्ठभवने श्रिया सः यथा हरिः ॥ ५३ ॥
युधाञ्जिन्नाम कैकेयीभ्राता भरतमातुलः ।
भरतं नेतुमागच्छत्स्वराज्यं प्रीतिसंयुतः ॥ ५४ ॥
प्रेषयामास भरतं राज्ञा स्नेहसमन्वितः ।
शत्रुघ्नं यापि सम्पूज्य युधाञ्जितमस्मिन्मः ॥ ५५ ॥
कौसल्या शुशुभे देवी रामेण सः सीतया ।
देवमातेव पौलोम्या शय्या शङ्केण शोभना ॥ ५६ ॥
साङ्केते लोकनाथप्रथितगुणगणो लोकसङ्गीतकीर्तिः
श्रीरामः सीतयास्तेऽभिलज्जनिकरानन्दसन्तोडमूर्तिः ।
नित्यश्रीर्निर्विकारो निरवधिविभवो नित्यमाथानिरासो
मायाकार्यानुसारी मनुज एव सदा भाति देवोऽभिलेशः ॥ ५७ ॥
एति श्रीमदध्यात्मरामायणे उमामहेश्वरसंवादे
बालकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥ ७ ॥

समाप्तोऽयं बालकाण्डः ।

Encoded and proofread by Nagaraj Balijepalli nagaraj at iastate.edu
Proofread by Sunder Hattangadi
Revised by Agne Easwaran and ahimsasoldier at gmail.com

—
Adhyatma Ramayana Balakandam
pdf was typeset on April 28, 2025
—

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

